

Skatteministeriet

26. februar 2021
J.nr. 2020 - 2712

Til Folketinget – Finansudvalget

Den 24. juni 2020 fremsendte jeg til udvalgets orientering et notat (FIU alm. del – bilag 230, folketingsåret 2019-20) med en redegørelse for, at Skattestyrelsen i 42 sager om kildeskat af udbytter, renter og royalties, der indgår i det såkaldte ”Kildeskatte- og kapitalfondsprojekt” siden 2008, har truffet afgørelser om opkrævning af renter baseret på en forkert anvendelse af rentereglerne.

Den 28. september 2020 fremsendte jeg til udvalgets orientering desuden et notat (FIU alm. del – bilag 275, folketingsåret 2019-20), hvori Skattestyrelsen redegjorde for de undersøgelser, som styrelsen havde gennemført med henblik på at fastslå, hvad der havde været baggrunden for, at den forkerte retsopfattelse kunne blive lagt til grund, samt for de tiltag, som Skattestyrelsen har gennemført med henblik på at formindske risikoen for, at der opstår tilsvarende sager fremover.

Skattestyrelsen har oplyst, at styrelsen nu har afsluttet sit arbejde med at korrigere for den begåede fejl.

Skattestyrelsen har under sit arbejde med sagskomplekset konstateret et antal nye sager, således at det samlede sagsantal udgør 56 sager. Da de nye sager vedrører forholdsvist mindre beløb, har de dog isoleret set ikke ændret nævneværdigt på størrelsen af de involverede beløb.

Skattestyrelsen har endvidere oplyst, at arbejdet med genberegningen af renterne er afsluttet, og at der er sket tilbagebetaling til de virksomheder, der havde indbetalt de for meget opkrævede renter. Virksomheder, der ikke havde indbetalt rente-kravet, har alene fået nedskrevet rentekravet. De samlede tilbagebetalinger og korrektioner (nedskrivninger) udgør ca. 3,9 mia. kr., fordelt på tilbagebetalinger på i alt ca. 1,2 mia. kr. og korrektioner på i alt ca. 2,7 mia. kr. Derudover er der udbetalt rentegodtgørelse på i alt ca. 543 mio. kr. til de virksomheder, der har været berettiget hertil.

Det bemærkes, at Skattestyrelsen har oplyst, at det efter afslutningen af genberegningen er konstateret, at der i to sager var tekniske fejl i bogføringer foretaget i henholdsvis 2011 og 2017. Korrektionen af disse fejl samt den løbende konsolidering af sagerne beløbsmæssige omfang i takt med genberegningen har medført en nedsættelse af det samlede beløb for de fejlagtigt opkrævede renter fra de tidligere oplyste ca. 4,5 mia. kr. til nu ca. 3,9 mia. kr.

Fejlene blev først konstateret, efter at der var sket udbetaling til de to virksomheder af de oprindeligt opgjorte rentebeløb, og der var derfor blevet udbetalt samlet ca. 180 mio. kr. for meget til de to virksomheder. Der er rejst krav over for de to virksomheder om tilbagebetaling af de for meget udbetalte beløb.

Jeg bemærker, at jeg i forbindelse med de tidligere orienteringer af udvalget tilkendegav, at jeg ville drøfte den videre håndtering af eventuelle forældede krav med Folketingets partier.

Det kan i forlængelse heraf oplyses, at Skattestyrelsen under sit arbejde har konstateret 4 sager, hvor de for meget opkrævede renter er indbetalt, og hvor virksomhedernes tilbagebetalingskrav er forældet. De forældede krav er opgjort til i alt ca. 19 mio. kr.

Der er ikke lovhjemmel til at foretage tilbagebetaling i de sager, hvor tilbagebetalingskravet er forældet, og en eventuel tilbagebetaling ville derfor kræve, at der blev skabt særskilt hjemmel til at foretage tilbagebetaling trods forældelsen. Det er min vurdering, at der ikke er fornødent grundlag for at tilvejebringe en sådan hjemmel til tilbagebetaling af de forældede krav.

Om baggrunden for denne vurdering kan jeg oplyse, at den nugældende forældelseslov hviler på et forslag, der fremgår af betænkning nr. 1460/2005, der blev afgivet af Udvalget om revision af forældelseslovgivningen. Udvalget, der var nedsat af Justitsministeriet, havde en højesteretsdommer som formand og bestod i det væsentlige af uafhængige eksperter.

Det fremgår af betænkningen, at udvalget havde overvejet, om der burde gælde særlige forældelsesregler i tilfælde, hvor borgere og virksomheder rejser krav mod det offentlige, og hvor kravet skyldes, at de offentlige myndigheder har anlagt en fejlagtig fortolkning, og borgeren/virksomheden ikke har været opmærksom herpå, før den almindelige forældelsesfrists udløb. Udvalget havde herunder overvejet, om de almindelige forældelsesregler i hvert fald bør fraviges, når der er begået fejl, der kan bebrejdes myndighederne.

Udvalget afviste særregler af denne type med henvisning til, at det ville kunne medføre ”særdeles omfattende og uoverskuelige krav mod det offentlige”, hvis de almindelige forældelsesregler blev fraveget i sådanne tilfælde, jf. betænkningen s. 144-146. I betænkningen er der givet flere eksempler på sagskomplekser, hvor en fravigelse af almindeligt gældende forældelsesregler kunne have ført til sådanne ”omfattende og uoverskuelige krav” mod det offentlige.

Som et senere eksempel kan nævnes Ambi-sagskomplekset, hvor EU-Domstolen ved dom af 6. september 2011 i sag C-398/09, Lady & Kid m.fl., fastslog, at den praksis, som var fulgt i Danmark i sagerne om Ambi, der var blevet ulovligt opkrævet i årene 1988-1992, på et helt centralt punkt var i strid med EU-retten.

Det var imidlertid kun de virksomheder, der var sagsøgere i sagen, der blev forelagt EU-Domstolen, der opnåede tilbagebetaling, idet alle andre virksomheders krav fortsat blev afvist med henvisning til, at kravene var forældede. Hvis der var blevet givet afkald på forældelsen, ville det have medført, at der skulle have været sket genoptagelse af mange

hundredetusinde tilbagebetalingssager, og det var estimeret, at det samlede tilbagebetalingskrav ville have udgjort et trecifret milliardbeløb.

Også i de aktuelt verserende retssager om moms på licens har spørgsmålet om frafald af forældelse været rejst. Danmark har siden 1978 opkrævet moms på licensen, men der blev i 2017 anlagt flere retssager om, hvorvidt denne momsopkrævning strider mod EU-retten. Skatteministeriet tilkendegav allerede i tilknytning til disse sagsanlæg, at det, hvis sagerne tabes, under alle omstændigheder kun vil være ikke-forældede krav, der vil blive tilbagebetalt.

Det blev også afvist at give afkald på at gøre den løbende forældelse af eventuelle tilbagebetalingskrav gældende. Det indebærer, at hvis retssagen måtte blive tabt af staten, vil de, der ikke har anlagt sag, få mindre tilbagebetalt end sagsøgerne i de verserende sager.

Et afkald på at gøre forældelse gældende i relation til sagen om moms på licens, ville i sin yderste konsekvens kunne indebære, at der ville skulle ske tilbagebetaling af moms til alle danske licensbetalere for perioden helt tilbage til 1978. De beløbsmæssige og administrative konsekvenser heraf ville være uoverskuelige.

Der er – også udover store sagskomplekser som de ovenfor nævnt – løbende sager, hvor det konstateres, at Skatteforvaltningen har fortolket retsreglerne forkert, og hvor dette kun fører til tilbagebetaling af ikke forældede krav.

I sager, hvor der er begået fejl af Skatteforvaltningen, henholder man sig derfor efter fast praksis til de gældende forældelsesregler, da en fravigelse kan få betydelige økonomiske og administrative omkostninger i tilbagebetalingssager.

I medfør af almindelige principper om ligebehandling bør denne almindelige praksis følges, medmindre der kan peges på særlige hensyn der kan begrunde en fravigelse af de almindelige forældelsesregler.

Det er vurderingen, at der i de foreliggende sager ikke kan peges på sådanne særlige hensyn, og at der derfor ikke er grundlag for en afvigelse fra praksis om at følge de almindelige forældelsesregler.

Morten Bødskov

/ Lise Bo Nielsen